

Druhá služba

Zabouchl za sebou dveře, boty odkopl do kouta a zamířil rovnou do kuchyně. V práci měl dnes perný den, sotva udržel nervy na uzdě. Na "své" patro dostal nový "přírůstek". Dvacetiletého fracka, který ho vytáčel po celou službu. Ještě teď se mu zlostí sevřela pěst, když si na toho hajzlíka vzpomněl. S takovou chutí by mu zmaloval prdel! Ale to bohužel nešlo. Předpisy znal prakticky nazpaměť – a o možnosti tělesných trestů se v nich opravdu nic nepsalo...

S otevřeným pivem v ruce se svalil na gauč. Pohlédl na hodinky – má ještě přes půl hodiny čas. Otevřel notás a přihlásil se na svůj e-mail. Myši najel na složku "Martin" a klikl. Bylo vyloučeno, aby v jeho zprávách našel ještě něco nového, ale stejně se znovu začel. Na Martina narazil teprve minulý týden. Přesněji řečeno na jeho inzerát. Stránky www.spankboy.cz navštěvoval už několik let, ale zatím si vždy jen pročetl inzeráty a povídky. Teď poprvé se rozhodl, že to zkusí. Martinův inzerát ho zaujal. Mladý student, osmnáct let, který touží po výprasku. Inzerát měl hlavu a patu a zájemce o výprask bydlí ve stejném městě. A co víc – Martin projevil přání, aby ho seřezal nějaký policajt nebo třeba *dozorce*, zkrátka někdo v uniformě. Chvilí ještě váhal, ale nakonec se odhodlal odpovědět. Nabídl studentíkovi výprask přesně podle jeho představ.

Odpověď na inzerát očividně dopadla na úrodnou půdu: ještě téhož dne si vyměnili několik zpráv a podrobně se dohodli na termínu a průběhu *setkání*. Probrali opravdu každý detail, vždyť podobná *akce* si žádá pečlivou přípravu. Nechtěli se scházet někde v lese a tak pozval Martina k sobě. Bydlel sám, potřebné *vybavení* měl. Martin si přál skutečný výprask řemenem, padesát ran. Přiznal se dokonce i k prohřeškům, za které si tělesný trest nepochybně zaslouží. *Provinění a trest* – moc dobře udělal, že na Martinův inzerát odpověděl! Bylo ujednáno, že stanovený počet ran nebude snížen, ani kdyby Martin sebevíc prosil a hory a doly sliboval. Dočetl a spokojeně se usmál. Ta představa se mu velice zamlouvala.

Už někdy na počátku střední školy poprvé pocítil *potřebu* seřezat nějakému darebákovi zadnici. Věřil, že fyzický trest je účinnější, než sebedešší domlouvání. Ale určitě nebyl zastáncem nějakého mlácení hlava nehlava nebo snad dokonce nějakého zmrzačení. Tělesný trest si představoval jako hotový obřad. A důkladný výprask na holý zadek se mu jevil jako nejvhodnější řešení. Bolí, ale nezanechá žádné následky. Vzpomněl si na svou oblíbenou scénu z jednoho historického filmu. Na náměstí tam přivedli delikventa, přivázali ho k pranýři, stáhli mu kalhoty – a jakmile byl "vybubnován trest", kat mu nemilosrdně sešvihal zadnici koženými dŕtkami. Ani by nespočítal, kolikrát už tuto filmovou *exekuci* viděl.

Vydatně se napil vychlazeného piva, vstal a zamířil do ložnice. Po tolika letech pouhých

představ se dnes konečně dočká skutečného zážitku! Dnes bude *katem ON!* On sám bude trestat provinilce! Má dnes před sebou druhou službu!

Ze skříně vytáhl vzorně složenou služební kombinézu a kartonovou krabici, která skrývala pečlivě naleštěné vojenské boty. Výbava, kterou nosil na různá cvičení. Práce u vězeňské služby přirozeně vyžadovala stálou kondičku. Rifle s tričkem vyměnil za černou kombinézu a na nohy si natáhl kanady. Pečlivě utáhl tkaničky. Opasek! Na ten rozhodně nesmí zapomenout. Znovu sáhl do skříně – tentokát pro služební opasek, který si následně zajistil

přezkou kolem pasu. Do pouzdra na opasku zapnul pouta, na závěs pověsil obušek a do prostorné kapsy na pravé nohavici služební kombinézy zastrčil kožené rukavice. Hotovo, všechno je tak, jak má být. Předpisově. Chtěl, aby si dnešní *premiéru* užili oba – on i Martin. Rychle se prohlédl v zrcadle, spokojeně pokýval hlavou a vydal se zpět do obývacího pokoje.

Sotva dopil své pivo, rozezněl se zvonek. Nedočká se vyšvihl z gauče. Natočil žaluzie a pohlédl z okna. U branky stál mladý kluk, vysoké a štíhlé postavy, s krátce střiženými vlasy, ve světle modrých džínách a bílém tričku. Nebylo pochyb: Martin dorazil! Vydal se otevřít. V předsíni si ještě rychle urovnal pouta a obušek na služebním opasku. Když vyšel z domku, neuniklo mu, že jeho černá kombinéza se širokým služebním řemenem s pouty a lehce se pohupujícím obuškem umí vzbudit patřičný respekt. Mladík nervózně přešlápl, aby se vzápětí postavil skoro do pozoru.

"Tak pojď dál, Martine, už na tebe čekám!" Tomáš se představil a oba si pevně stiskli ruce. Pozval studentíka do kuchyně a nabídl mu džus. Zdálo se totiž, že klučinovi nějak vyschlo v krku. Ujistil se, že veškerá domluva platí, že si Martin nic nerozmyslel. Nerozmyslel. Nechal ještě mladíka dopít a odložit prázdnou sklenici. Pak už ovšem nebyl důvod na cokoli dalšího čekat. Nasadil si kožené rukavice, uchopil mladého *delikventa* za ramena a rázně ho postavil čelem ke zdi. Ruce mu stáhl za záda a bleskově na ně nasadil pouta. Rychlé poutání pro něj bylo rutinou. Provedl osobní prohlídku, při které mladíkovi odebral mobil, peněženku a klíče. "Neboj se, až tě propustím, dostaneš všechno zpátky."

"Nyní ale budeš odveden k vykonání tělesného trestu!" Pevně uchopil *delikventa* za rameno a společně obešli domek, aby po krátkých a úzkých schodech, které byly lemovány kovovým zábradlím, sestoupili na malý dvorek. Ten byl vymezen stěnou domku, garáží a vysokou zdí. Taky byl částečně zastřešen. Nezbytné soukromí bylo zajištěno. Nikdo nic neuvidí, nikdo nic neuslyší.

Sundal Martinovi pouta a bez otálení mu rozkázal, aby se svlékl. Netrpělivě sledoval, jak si provinilec pomalu stahuje tričko, zouvá boty a odepíná pásek, aby si mohl sundat i kalhoty. "Ty trenky taky!" Když byl Martin konečně nahý, opět ho uchopil za rameno a postavil před kozu na řezání dřeva. Ta stála pod přístřeškem, nedaleko od schodů. Přes okraj kozy bylo zlověstně přehozeno pět silných řemenů. Všechno přesně tak, jak to Tom včera večer připravil.

Celková scenerie dávala tušit, že dřevo se dnes na koze řezat nebude...

"Přehni se přes kozu!", vydal Tom další pokyn a vyčkal, až mladík poslušně zaujme požadovanou pozici. Vzal první řemen a připoutal s ním delikventovi k *pranýři* pravou nohu. Řemen byl dostatečně dlouhý, takže stačil delikventovu nohu dvakrát obepnout. Stejně postupoval i u levé nohy. Následovala pravá a levá ruka. Nohy poutal za kotníky, ruce za zápěstí. Nakonec uchopil poslední řemen – ten byl o poznání širší, než předchozí čtyři – a tím zajistil delikventa kolem pasu. Musel pro ten účel kozu již dříve trochu upravit, ale rád si dal tu práci. Pro hladký průběh dnešního odpoledne by klidně obětoval i daleko více času a námahy.

Jestliže předchozí "úkony" šly ráz na ráz, při poutání delikventa nikam nespěchal. Naopak: všechno pěkně protahoval. Z Martinových zpráv pochopil, že poutání před výpraskem je důležitou součástí celé *akce*. Vyzkoušel utažení řemenů a s výsledkem zkoušky byl plně spokojen. Provinilec byl pevně připoután a měl vzorně vystrčenou holou zadnici, která tak byla připravena k řádnému potrestání. Nemohl si nevšimnout, že spokojen je i studentík: jeho penis totiž výrazně zvětšil svou velikost.

"Školu zanedbáváš, na maturitu se neučíš, doma neposloucháš, zkusíme to tedy s tebou jinak! **Dostaneš padesát ran vojenským koženým opaskem na holý zadek**, to tě naučí, jak se máš chovat!" Otočil se a natáhl ruku pro určený výchovný nástroj, který byl zatím nečinně přehozen přes kovové zábradlí. Uchopil vojenský řemen, se kterým ho jeho táta seznámil už před nějakými patnácti lety. Bylo mu tehdy dvanáct a nějak *zapomněl* dojít do školy... Teď to však nebude on, kdo okusí ostrou chuť opasku. Řemen byl samozřejmě originál – přímo z armádního skladu. Nesnášel napodobeniny, natož u něčeho tak důležitého, jako je vojenský opasek. Nasál vůni řemene a zjistil, že ani po tolika letech z něj ta nezaměnitelná vůně pravé kůže nevyprchala. Stejný zážitek dopřál i Martinovi, když mu

řemen strčil přímo pod nos.

"Jdeme na to, ať to máme za sebou, co říkáš?" Viděl, že přes kozu ohnutý mladík sice na malou chvíli zaváhal, ale pak už jen odevzdaně kývl hlavou. *Kat* se rozkročil a přiložil řemen na *odsouzencův* zadek, aby si vyměřil správnou vzdálenost. Zvedl pravou ruku, ve které držel na půl přeložený vojenský kožený opasek, poctivě se napřáhl a rázně řemenem švihl přes provinilcův holý zadek. Zvučné *prásknutí*, následované mladíkovou živou reakcí, to oboje bylo neklamnou známkou, že trest bude plnit svůj účel. A že pečlivá příprava, kdy po večerech švihal řemenem do malého polštáře, aby si nacvičil správnou trefu a sílu úderů, se vyplatila.

Počkal, dokud se trestaný neuklidnil a pak se znovu důkladně napřáhl. Prásk, prásk, prásk,... Takto postupoval po celý výkon trestu. Před každou další ránou nechal řemen chvíli volně viset – než se delikvent přestal kroutit a vrtět. Napočítal pětadvacet ran a s uspokojením z dobře vykonané práce si prohlížel mladíkův zarudlý a obrysy řemene posetý zadek. Byl k trestanému tvrdý, neměl s ním žádné slitování – ve službě neznal soucit!

Rozvážným krokem obešel kozu a zaujal pozici z druhé strany, aby řemen rovnoměrně zapracoval na obou půlkách trestancova zadku. Prásk, prásk, prásk,... Vojenský opasek dál nelítostně vybarvoval mladíkův zadek, naskakovala i první jelita. Po třicáté ráně začal delikvent hlasitě naříkat a prosit o milost. Ne, v žádném případě neustoupí! Je přece úkolem kata, aby si delikvent vytrpěl celý vyměřený tělesný trest, do poslední rány!

Při vyplácení posledních deseti ran si vyslechl nejen prosby, ale rovněž přival sprostých slov. Takovou drzost přece nemůže nechat bez odezvy. Vzpomněl si, že ve zprávách dostal volnou ruku k přiměřenému "zostření trestu" – to pro případ, že by se Martin při trestání choval nějak nevhodně. A tohle nepochybně byl ten případ!

Pohlédl na proutěné křeslo, na které si Martin před trestem odložil své oblečení. Vzal jeho džíny a vytáhl z nich pásek. Pánský opasek z pravé a silné kůže, jednoduchá přezka, právě takové měl nejraději. Švihl si Martinovým páskem přes dlaň. Jo, to půjde. "Jak jsi mě to před chvílí nazval, Martine?" Vyslechl přival omluv a ujištění, že už se to nikdy nestane – jen už, prosil Martin, žádné bití! Zamítavě zakroutil hlavou. Každé provinění musí být po zásluze potrestáno. "Dostaneš ještě deset ran, aspoň vyzkoušíme i ten tvůj opasek." A bez dalšího zdržování začal Martina znovu švihat přes prdel. Navzory křiku mu nelítostně vysázel všech deset *bonusových* ran.

"Můžeš se postavit", vyzval Martina, když ho uvolnil z poutacích řemenů. "Tak co, polepšíš se?" Martin ho horlivě ubezpečil, že už bude sekát dobrotu. Tomáš spokojeně přikývl a poplácal Martina po rameni, ale byl přesvědčen, že tomu tak nebude. A že se tedy s Martinem co nevidět zase uvidí! Mládí je vzpurné a vyžaduje soustavnou péči!

Mezitím, co si Martin mnul bolestivě seřezanou zadnici, Tomáš si odepnul a odložil služební opasek a zašel do kůlny pro připravenou slivovici. Dají si s Martinem skleničku – na nové kamarádství! :-)

*Autor povídky a ilustračních
fotek: **Amplus**
Červenec 2017*

